Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація „Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 55. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 23-го БЕРЕЗНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 23, 1984 No. 55. VOL. XCI

Д-р Я. Рудницький зустрічався з прихильниками ДЦ УНР в Австралії

Сідней, Австралія (УІБ). — З нагоди перебування голови екзильного Уряду УНР в Австралії, відбулося в понеділок, 5-го березня ц.р., в Народному Домі в Лідкомбі зібрання членів і прихильників ДЦ УНР під головуванням ген. С. Яськевича, голови Представництва на Австралію. Після офіційних привітань д-р Рудницький виголосив доповідь про сучасне економічно-політичне положення в світі, констеляцію сил і подвійне, соціяльне та національне,поневолення України московсько-комуністичним наїзником. На цьому тлі він з'ясував ролю й працю екзильного Уряду УНР як єдиного леґітимного спадкоємця й репрезентанта волі українського народу з мандатом Актів з 22-го січня 1918-1919 років. Він подав до відома присутніх багато фактів з діяльности Уряду, зокрема на міжнародному форумі, підкреслюючи важливість цього відтинку праці ДЦ УНР.

Свої думки д-р Рудницький доповнив у часі запитів і живої дискусії, що відбулася після доповіді. Він з приємністю відмітив тенденцію до „відпартійщення" СКВУ як громадської надбудови української діяспори, заявив добру волю до якнайтіснішої співпраці з Президією СКВУ та до координації політичних дій з усіми існуючими середовищами.

Присутні нагородили доповідача довготривалими оплесками.

ВІДКЛАДЕНО ЗАПЛЯНОВАНЕ ТУРНЕ КАПЕЛІ

Дітройт, Миш. — Керівництво Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка інформує, що з огляду на несподівану поважну хворобу маестра Григорія Китастого, Капеля є змушена перенести концертову поїздку, яка була запланована на цю весну, на наступний сезон, тобто на весну 1985 року. Керівництво надіється, що і цим разом Капеля перенесе всі труднощі і вийде переможно з цього тяжкого положення, а маестро Г. Китастий прийде скоро до повного здоров'я.

Фундація УВУ в Канаді відбула Загальні збори

Вінніпеґ, Ман. — Тут у вівторок, 6-го березня ц.р., в приміщеннях Кредитової Спілки Північного Вінніпеґу, відбулися Річні загальні збори Канадської Фундації Українського Вільного Університету.

Після звітів уступаючої Дирекції та дискусії над звітами відбувся вибір нової дирекції на наступний діловий рік. Голова Номінаційної комісії д-р Сергій Радчук запропонував список нового складу Дирекції, який приявні одноголосно прийняли в голосуванні. До нової Дирекції ввійшли: д-р Борислав Білаш, президент (вдруге), о. д-р Петро Романишин, заступник, о. д-р Іван Стус, представник на захід Канади, д-р С.Я.Кальба, представник на схід Канади, Дарія Романяк, секретар, інж. Андрій Качор, касир (вдруге), д-р Михайло Маруняк, пресовий, д-р С. Радчук, правний дорадник, члени: д-р Іраїда Тарнавецька, д-р Кароліна Гайдай, проф. Луїс Леб, проф. Т. Цюцюра (Галіфакс), Оля Гавриляк, Марія Паньків, д-р Михайло Кіндрачук (Саскатун), Григорій Пінюта (Форт Франсіс).

За короткий час свого існування Канадська Фундація УВУ приділила декілька стипендій студентам УВУ та вченим, які виїжджали поза терен Канади на міжнародні конференції.

Зі звітів довідались присутні, що в 1984 році також будуть приділені студентам УВУ, які братимуть участь в літньому семестрі.

Канадська Фундація УВУ є зачартерована як добродійна установа, капітал якої складається з членських внесків поодиноких людей (100 долярів від особи), та з пожертв, які складає кожнорічно українське громадянство. Жертводавці отримують посвідки до доходового податку.

Щоб поширити інформацію про працю Фундації УВУ, вирішено видрукувати відповідні памфлети.

Також вирішено одноголосно підтримувати ініціятиву Українського Вільного Університету та НТШ в Европі у підготові українського наукового конґресу, який мавби відбутися з нагоди 1000-ліття хрищення України. Враз з цим вирішено,щоб представник ФУндації УВУ взяв участь в передконгресових нарадах, які плянуються на першу половину травня цього року.

Загальними зборами проводила Президія в складі: д-р С. Радчук, предсідник, д-р І. Тарнавецька, секретар.

Пожертви на Фундацію УВУ слід пересилати на Кредитову Кооперативу Північного Вінніпеґу, 544 Селкірк аве., Вінніпеґ, Ман. R2W 2M9.

О. Дубно увійшов до Надзірної ради університету в Ню Гейвені

О. Дубно

Вест Гейвен, Конн. — Університет Ню Гейвен отримав чотирьох нових членів Надзірної ради,поміж якими є українець Орест Т. Дубно з Ню Гейвену,як подає пресове повідомлення того університету із січня ц.р.

О. Т. Дубно працює як комішенер департаменту податкової обслуги у стейті Коннектикат від часу адміністрації губернатора Вілляма О'Ніла з 1979 року, а в роках 1975-78 він був заступником комішенера. Він здобув свої наукові ступені, закінчивши науку в університеті Ню Гейвен із дисципліни публічної адміністрації, і викладає в тому університеті як вільний викладач про публічні фінансові засоби, плянування приміщень для населення у містах, як також про банківництво і інвестиції.

Інші три члени Надзірної ради університету, вибрані одночасно з О.Т.Дубном — це відомі директори великих фінансових і господарських підприємств в тій околиці, які рівночасно виконують почесні завдання у громадському житті Ню Гейвену та його найближчого довкілля.

В кінці тижня відбудеться виставка нових картин Л. Гуцалюка

Ню Йорк. — У неділю, 25-го березня ц.р., о годині 1-ій по полудні, тут при галерії Об'єднання Українських Мистців Америки, 136 Друга авеню, відбудеться відкриття виставки нових олійних картин маляра Любослава Гуцалюка. На виставці буде 45 мистецьких його праць із новою технікою малювання — середніх, малих і мініятюрних розмірів — що постали в роках 1983-84. В більшості ці картини з Еспанії, Франції, переважно з Парижу.

У неділю, 25-го березня, виставка буде відкрита від 1-ої години полудня до 8-ої вечора; у всі інші суботи і неділі — теж від години 1-ої полудня до 8-ої вечора; у будні дні — від 6-ої години до 8-ої години вечора.

Виставка триватиме до 1-го квітня.

СПОГАДИ ПРО СЕРЕДНІЙ СХІД

Нюарк, Н.Дж. — Заходами 28-го Відділу Союзу Українок Америки тут в неділю, 25-го березня ц.р., о год.л 3-ій по полудні в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню, відбудеться виставка експонатів „Містерії Середнього Сходу". У програмі: фрагменти спостережень — Слава і Остап Олесницькі; фортепіянове сольо — Дарія Гординська-Каранович; ведуча програмою — Валя Калин. Даток 5 долярів. Після програми — кава і солодке.

В СССР пройшов земпетрус

Москва. — Сильний землетрус відбувся у вівторок, 20-го березня, в околиці совєтського середньоазійтського міста Бухара. Повідомлення совєтського офіційного пресового агентства ТАСС говорять, що землетрус був „дуже сильний", були деякі знищення будинків у самій Бухарі та в сусідніх містечках і селищах, особливо в центрі добування газу Газлі. ТАСС, як звичайно в подібних випадках, нічого не згадує про людські жертви, зате говорить про організацію допомоги потерпілим від землетрусу.

Вже саме пропущення твердження, що землетрус не викликав людських жертв може вказувати на те, що жертви були.

Совєтський район, де відбувся землетрус, прилягає до кордонів Афганістану та Ірану. В Ірані радіо Теґерана також повідомило, що землетрус сильно відчувався в північносхідньому місті Ірану Мешхед, але радіо нічого не сказало про руйнування чи людські жертви.

ТАСС повідомило, що епіцентр землетрусу був недалеко від Газлі, де проживає понад 8,000 мешканців. Це містечко, 60 миль на північний захід від Бухари в пустелі Кизил Кум, було повністю зруйноване землетрусом у 1976 році.

Сама Бухара, про матеріяльні знищення в якій говорить ТАСС, славна своїми історичними пам'ятками середньоазійтської монументальної архітектури, починаючи з IX століття. Агентство ТАСС нічого не говорить про знищення чи зруйнування славних бухарських мечетей і мінаретів, а також старинних царських палаців.

Цей район Совєтського Союзу багатий частими землетрусами: в 1948 і 1968 роках двічі повністю була знищена столиця Туркменії Ашхабад; в 1966 році така сама доля спіткала столицю Узбекістану Ташкент, де 300,000 мешканців залишилися без даху над головою, а 15 були вбиті. Невелика кількість людських жертв пояснюється лише тим, що на той час Ташкент мав лише одноповерхові глиняні будинки, які при зруйнуванні не могли викликати багатьох смертельних випадків.

Наради Европейської спільноти закінчились негодуванням

Брюссель, Бельгія. — Критична і важлива зустріч керівників урядів 10-ох країн Европейського спільного ринку закінчилася тут у вівторок, 20-го березня, прикрою незгодою. На протязі останніх чотирьох місяців керівники держав цієї економічної організації зібралися вже другий раз і вже другий раз не змогли прийти до згоди відносно вимоги Британії провести реформу фінансування, тобто фінансових вкладів окремих членів у загальний бюджет Спільноти.

Різниці тепер навіть побільшилися з огляду на питання зменшення виробництва деяких сільськогосподарських продуктів деякими країнами. Наприклад Ірляндія різко виступила проти заплянованого зменшення постачання ірляндського молока на спільний ринок.

Дипломати та офіційні представники побоюються, що затяжна криза штовхає цю організацію до повного розвалу і загрожує взагалі політичному і економічному зближенню европейських країн, у напрямі якого робилося так багато на протязі всього періоду після Другої світової війни.

Президент Франції Франсуа Міттеран, який головував на конференції, заявив, що він продовжуватиме свої старання добитися згоди відносно британської пропозиції про бюджет та щодо сільськогогосподарської політики країн-членів Спільного ринку. Міттеран запропонував провести наступну зустріч для вирішення цих спільних проблем у червні біля Парижу.

Французький президент відзначив, що від часу останньої зустрічі в столиці Греції Атенах чотири місяці тому досягнуто деякої домовленности щодо сільськогосподарської політики, але одночасно він признав, що непорозуміння з Британією відносно грошових вкладів залишаються.

Всі десять країн-членів погодилися прийняти Еспанію та Португалію до Спільного ринку у вересні цього року, але зробили застереження, що збільшення організації до 12 членів може наступити тоді, як будуть полагоджені біжучі непорозуміння.

Тепер членами Европейської економічної спільноти є: Британія, Ірляндія, Франція, Західня Німеччина, Бельгія, Данія, Греція, Італія, Люксембурґ і Голляндія.

Москва міняє свій партійний апарат на низах

Москва. — Газета „Правда", орган Центрального Комітету КПСС, помістила у числі з 18-го березня ц.р., довшу статтю на тему недавніх совєтських виборів, які, як відомо, є тільки пародією справжньої виборчої системи західнього зразку, у якій редакція повідомляє, що принаймні одна третя секретарів обкомів втратили свої посади у висліді виборів. Це масове пересунення партійних апаратчиків, — кажуть політичні спостерігачі і знавці підсовєтських відносин, — вказує на дуже серйозний застій в совєтській господарській системі, бо такої заміни від Нікіти Хрущова досі не було.

Крім того „Правда", на марґінесі виборів, порушила цілий ряд інших проблем зокрема економічного характеру і партійної роботи на низах. Теза Константина Черненка, що компартія повинна суворіше карати порушників дисципліни і державних законів та стисліше слідкувати за процесом розвитку економіки, як виглядає з повідомлень у „Правді", входить в силу. Не відомо тільки, кажуть совєтологи, чи це його власна версія чи запозичена від його попередника Юрія Андропова, який зміряв до вичищення з підприємств „неробів", „розкрадачів державного майна" і так званих технократів та заміненя їх довіреними партійними особами.

У згаданому числі „Правди" поміщений також заклик до вищих партійних органів набирати в компартію нових членів з-посеред робітничої і селянської кляс, які на думку вищого керівництва досі були покривдженою катеґорією в цьому відношенні. У заклику звертається увагу партійним речникам, що вже найвищий час, щоб вони розпочали серйозну боротьбу з алькоголізмом, розкраданням державного майна, чорним ринком тощо.

Документ визнає також потребу перебудови структури совєтської економіки і знову повторяє стару заялозену фразу про „спільну відповідальність за недоліки", „бригадну нагороду" за виконану працю, вивищення передовиків праці, тобто стахановщину, та інші справи й методи, ціллю яких є ще більший затиск громадян „країни рад".

УРЯД ПОЛЬЩІ ЙДЕ НА УСТУПКИ

Варшава, Польща. — Польський міністер релігійних культів Адам Лопатка зустрічався з єпископом містечка Сєдльце Яном Маруром і запевнив його, що комуністичний уряд не наполягатиме більше на тому, щоб батьки студентів сільськогосподарської школи, які протестували проти зняття розп'ять у польських школах, підписували звернення до уряду з підтримкою світського характеру навчання в школах.

Справа в тому, що комуністичний уряд шантажуючи батьків, намагався спрямувати їх проти своїх дітей, які протестували проти наказу уряду зняти розп'яття в польських школах.

Повідомляючи про цю поступку польського уряду, офіційні джерела нічого не говорять про проблему релігії в школах і чи це питання обговорювалося на зустрічі міністра Адама Лопатки з єпископом Яном Мазуром.

В інших повідомленнях з Польщі говориться про намагання генерального секретаря ОН Хавіє Переза де Куєяра добитися звільнення з ув'язнення керівних членів забороненої „Солідарности" та інших активістів боротьби за права людини. Офіційні особи ОН кажуть, що мова йде про звільнення щонайменше 18 осіб, куди входять, між іншими, 11 дисидентів, включаючи Яцека Куроня і Адама Міхніка та сімох ув'язнених керівників „Солідарности".

Куба ставить нові передумови щодо війська в Анґолі

Гавана, Куба. — Куба і Анґоля видали в понеділок, 19-го березня, заяву після переговорів анґольської делеґації, очолюваної президентом Анґолі Хозе Едуардом дос Сантосом, з президентом Куби Фіделем Кастро, які закінчилися в столиці Куби Гавані. В кінцевому комунікаті вони поставили три умови для виведення 25,000 кубинських військ з Анґолі:

* Виведення південноафриканських військ з Анґолі;
* Виконання резолюції ОН, яка закликає до виведення військ Південної Африки з Південнозахідньої Африки (Намібії) і визнання повної незалежности Намібії;
* Припинення актів агресії проти Анґолі з боку Південної Африки, ЗСА та їх союзників і припинення допомоги „контрреволюціонерам".

У Вашінґтоні високі офіційні представники заявили, що кубинсько-анґольська заява потребує перевірки, щоб сказати, чи вона може стати основою для вирішення проблем півдня Африки.

Як відомо з попередніх заяв Південної Африки, вона виконає названі три умови, як Куба виведе свої війська з Анґолі. Виглядає на те, що кожна сторона ставить лише умови другій стороні, які взаємно виключають мирне полагодження проблем цього району південноафриканського континенту.

В АМЕРИЦІ

ПЕНТАҐОН ПОВІДОМИВ, що американські розвідчі літаки і кораблі почали приглядатись до рухів совєтських морських одиниць, зокрема літаконосця СССР „Ленінград", які тепер знаходяться між Гаїті і Кубою. Покищо ЗСА не турбуються присутністю совєтських кораблів в Караїбському морі, але якщо вони перебуватимуть там довше, або якщо число кораблів зростатиме, головне командування ЗСА прийме відповідні міри, а Уряд зажадає вияснення від Москви. Загально думають, що совєтські військові кораблі мають дві цілі: зменшити страх кубинців і відстрашити від ширших акцій антикомуністичних партизанів в Нікараґуа, що їх підтримують ЗСА.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц перестеріг Конґрес перед нерозважним потягненням в користь ворожих до З'єднаних Стейтів Америки сил в Центральній Америці. Очевидно, Шулц мав на увазі допомогу ЗСА для Ель Сальвадору і антикомуністичних сил в Нікараґуа. Президент Роналд Реґен переслав до Конґресу прохання про допомогу ще минулого місяця, але з огляду на неприхильну поставу багатьох демократичних конґресменів і самого спікера Палати Репрезентантів Томаса О'Нілла, справа потвердження такої допомоги для Центральної Америки ще й досі лежить під сукном і її розглядатимуть щойно в червні. Шулц вважає, що йдеться про охорону американських інтересів і тому законодавці не можуть байдуже ставитись до цієї справи, чи зумисно перешкоджати Урядові у виконанні його преважливих завдань. Деякі політичні спостерігачі думають, що демократи використовують справу допомоги для антикомуністичних сил в Центральній Америці для своєї передвиборчої кампанії.

РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ повідомили, що совєтський танкер, який, правдоподібно, привіз оливу до порту в Нікараґуа, наїхав на підкладену антикомуністичними групами водну міну біля Пуерто Сандіно. Кілька моряків були поранені, а корабель зазнав серйозного пошкодження. Поранених совєтських моряків підібрав нікараґуанський військови гелікоптер і перевіз до шпиталю поблизу Манаґуа.

ЖІНКИ В ЗСА ЗДОБУВАЮТЬ чимраз більше впливів у політиці, громадському, культурному й мистецькому житті. На підставі статистики приготованої Крайовим жіночим політичним кокусом в 1971 році тільки 362 жінки були обрані до стейтових леґіслятур, але в 1983 році це число зросло до 992 осіб. В 1971 році було тільки сім посадників жіночої статі; минулого року це число становило вже 76 осіб. В Конґресі ЗСА в 1971 році 11 жінок були членами Палати Репрезентантів; тепер є 24 жінки-конґресменки і дві жінки-сенаторки.

У СВІТІ

БРАТАНИЦЯ СХІДНЬОНІМЕЦЬКОГО прем'єр-міністра Віллі Штофа та її вся сім'я дістали офіційний дозвіл східньонімецьких властей виїхати до Західньої Німеччини. Інгрід Берґ, її чоловік і двоє малих дітей два тижні тому втекли до західньонімецького посольства у Празі і попросили політичного притулку в Західній Німеччині. Це викликало певний політичний скандал, але за домовленістю урядів обидвох Німеччин родина Берґів повернулася до Східньої Німеччини і леґальним шляхом отримала дозвіл еміґрувати до Західньої Німеччини.

ЧЕРГОВИЙ ЗАХІДНІЙ дипломат на щотижневій пресовій конференції в столиці Індії Ню Делі про події в Афганістані повідомив, що минулого тижня кілька частин афганських військ навколо Кабулу підняли бунт, повбивали старшин комуністів і перейшли на сторону повстанців. Причиною бунту було рішення уряду Бабрака Кармаля збільшити термін служби в афганській армії з трьох до чотирьох років. Тепер як маріонетковий уряд в Кабулі, так і його покровителі в Москві, затривожені дальшою долею решток афганської армії, яка з 80,000 перед совєтською окупацією змаліла ледве до 30,000. Тепер і ці 30,000 розбігаються.

ДВА ІЗ ТРЬОХ ПРОВІДНИХ кандидатів на президента в теперішніх президентських виборах у Сальвадорі — кандидат християнських демократів Хозе Наполеон Дуарте і кандидат Національної партії замирення Франсіско Хозе Ґерреро заявили, що у випадку вибрання їх, вони відкриють „діялоґ" з партизанами, постараються включити їх до виборчого процесу і тим самим закінчити чотирирічну партизанську війну в країні. Лише кандидат Націоналістичного республіканського союзу Роберто д'Абуіссон повністю відкинув можливість діялогу як шлях до осягнення миру. Д'Абуіссона підтримують сальвадорські консерватисти, які вважають схильність до переговорів з лівими капітуляцією перед комуністами.

М. Сурмач „українізує" ще двох японців

М. Сурмач з новими японськими приятелями в редакції „Свободи".

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Т. Кардашинець). — Подружжя Суміоші привів до редакції „Свободи" наш унікальний підприємець і пасічник Мирон Сурмач у понеділок, 12-го березня ц.р.

Томіо Суміоші — 31-літній лінгвіст, що закінчив Токійський університет, завершивши своє навчання ступенем маґістра, і його дружина Таіко, маґістер з ділянки англійської літератури й мови, з того ж університету, приготовляються тепер в Колюмбійському університеті до докторатів. На запитання, що значать їхні імена (бож у Японії кожне ім'я має своє значення), він пояснив, що Томіо — це „багатий муж", а ім'я його дружини Таіко-це „містерійна дитина". До речі, одружуючись, він прийняв прізвище своєї дружини Суміоші — „щасливий дім", щоб продовжити її рід, в якому вона — останній нащадок, в той час, як у нього є інші родичі для продовжування роду.

Знайомство із Сурмачем та жваве зацікавлення українцями трапилися випадково. Брат Томіо, повернувшись з СССР, куди він їздив з торговельною місією, привіз „сувеніри", серед них і українські мистецькі вироби, якими дуже зацікавився Томіо. Згодом зацікавлення Україною Томіо і його дружини поглибилося після того, як вони прочитали книгу Фредеріка Форсайта „Диявольська альтернатива". Проте, вони не знали, як увійти в контакт із українською громадою. Припадок привів їх на 7-му вулицю, де вони зацікавилися виставленими у вікні експонатами, здогадуючись, що це, напевно, українські, а була це „Сурма". Зайшовши досередини, вони познайомилися із власником крамниці, Мироном Сурмачем, який вже придбав був одного приятеля

Закінчення на ст. 3.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важкі дні арґентинської демократії

Новий уряд Рауля Альфонсіна в Арґентині, вибраний минулого грудня, після вісьмох років мілітарної диктатури, привернув правління демократії.

Тепер цей уряд старається всіма силами врятувати країну, яка є на березі фінансової катастрофи. Хоч уряд є в руках цивільних осіб, однак існує далі опозиція з боку пероністських робітничих юній і з боку військових кіл. Покищо новий уряд має всебічну підтримку з боку промисловців і торговельників, які більш як будь-яка інша група в Арґентині — зацікавлені у покращанні фінансового положення країни.

Найважливішими сучасними проблемами нового уряду є боротьба з інфляцією, зменшення закордонних боргів, стримання втечі капіталу закордон та осягнення стабілізації арґентинської валюти.

Американські банкіри, які переговорюють з членами уряду в Буенос Айресі, доти не можуть договоритися аж поки Міжнародний монетарний фонд не затвердить певних плянів уряду для цілковитої реорганізації фінансів.

Сучасний закордонний борг Арґентини офіційно виносить 43 більйони долярів, але, на ділі, цей борг виносить 47 більйонів долярів, включно з незаплаченими минулими відсотками від боргів.

Для зрівноваження бюджету треба певних радикальних економічно-фінансових потягнень; одним з таких нових кроків — це знайдення способу для збільшення податків щоб тим робом зменшити бюджетові дефіцити.

Критики твердять, що Арґентина буде змушена драстично зредукувати бюджет на оборону та перевести зменшення збройних сил, які побирають понад 60 відсотків з мілітарного бюджету. Всі збройні сили Арґентини виносять біля 200,000 вояків, що, на думку економістів, є забагато для Арґентини. Будь-яке зменшення збройних сил напевно викличе сильний опір з боку військових кіл, які є далі в тихому союзі з робітничими юніями.

Ряд визначних арґентинських економістів переконаний, що радикальна партія, яка виграла вибори в грудні минулого року, не мала добрих економічних плянів, а радше була спрямована на політичну перемогу.

Недавно в арґентинському сенаті перепав законопроєкт про демократизацію робітничих юній, якими провадять робітничі провідники у близькому контакті з військовими колами.

Новий уряд пропонує ряд економічних проєктів, як — розбудову мешкань, різні забезпеченеві пляни щодо здоров'я та виховання. Це ледве покриє фонди, які уряд плянує заощадити дорогою зменшення мілітарного бюджету.

Єдиний вихід із цієї ситуації, на думку арґентинських і американських фінансистів, це дальші переговори з представниками 330-ох американських банків, які є вірителями арґентинського державного боргу, і дальші евентуальні позички, що їх повинен одобрити Міжнародний монетарний фонд.

Речники нового уряду мають ще великі проблеми з платниками податків в Арґентині, бо, після заяви уряду, тільки половина арґентинських платників податків платить річно до державної скарбниці. Покищо уряд ще не рішився чи потягати тих громадян, що не платять річних податків до судової відповідальности.

Іван Р. Костюк

NATIONAL GEOGRAPHIC — ЗНОВ ПОПИСАВСЯ

Широко відомий журнал „National Geographic", орган американського науково-дослідчого товариства National Geographic Society у Вашінґтоні, що існує від 1888 року і розходиться по всьому світі в кількамільйоновому накладі, у своєму випуску за грудень 1983 року знову подав ревеляції — цим разом про християнство на Сході Европи, які для нас, українців, є неначе на глум — „різдв'яно-святочним подарунком у навечер'я" 1000-ліття християнства в Україні, що його готуємось відзначувати у 1988 році.

На обкладинці журналу пишається кольорова ікона Матері Божої з кириличними написами, а в тексті, на 88-ми сторінках (709-777), разом з 50-ти кольоровими світлинами та такими ж двома кольоровими мапами, автор статті, редактор-асистент Мерл Севері (Merle Severy) обдаровує читачів журналу своєю „Історією Візантії та поширення Християнства на Сході Европи". Стаття (редакція „Нешенел Джіоґрефік" називає статтю „брилянтовим есеєм") має наголовок: „Візантійська Імперія — Рим Сходу".

Опублікована на самому початку есею на трьох сторінках багатокольорова мапа „Візантійського світу" за розквіту візантійської імперії під пануванням Юстиніяна Першого (527-565) з зазначенням „трьох Римів": Москви, Риму й Константинополя, мимоволі насторожує читача і дає передсмак того, про що він читатиме у цьому есеї. А написано там чимало, тож є що читати та чому дивуватися.

Згадується тут про греків і римлян, македонців і турків, болгарів і мадярів, румунів і поляків, про ґунів, хазарів, монголів, аварів, персів і арабів. Сказано і про слов'янських апостолів Кирила й Методія, що „навчили слов'ян читати й писати, а їхнє кириличне письмо стало основою для слов'янської літератури і було латиною Сходу"; що Візантія „дала світові найкращий подарунок — цивілізацію слов'ян, і відкрила двері „Київській Росії" (в оригіналі — Kievan Russia") яка до того часу потопала в ізоляції (поганській)" і тим подібні, поширені у світі відомості, на підставі російських джерел переважно.

Проте українського читача більш усього інтересуватиме те, що написано про нашу батьківщину, нашого князя Володимира Великого та про початки християнства в Русі-Україні. Пишучи про „Святу Росію" (в оригіналі: Holy Russia) Мерл Севері покликається на українських професорів: Ігоря Шевченка з Гарварду й київського професора Андрія Білецького. Ось що вони обидва сказали, пише М. Севері:: „Civilizing the Slavs was Byzantium's most enduring gift to the world, Harvard Professor Ihor Sevčenko told me. Among the consequences, Kievan Russia emerged from pagan isolation to join the European political and cultural community. Byzantium was Russia's gateway to Europe".

І далі продовжує автор статті: „In Kiev, Professor Andrei Bielecki told me how Vladimir, prince in that Mother of Russian Cities, shopped about for a religion for his people. He sampled the Hebrew, Latin, and Islamic faiths. Fond of women, he favored the Muslim promise after death of fulfilment of carnal desires. But alas, no wine. „Drinking is the joy of the Rus", a chronicle has him say. So he sent emissaries to Constantinople. Inspired by the resplendent liturgy in Hagia Sophia, they „knew not whether we were in heaven or on earth. For on earth there is no such splendor... We only know that God dwells there among men"... „Whereupon Vladimir had his people, on pain of the sword, baptized in the Dnieper" (стор. 736).

А щоб українцям не було кривди (мабуть, під пресією листів, що їх посилають до редакції „Нешенел Джіоґрефік", з протестами проти постійних контроверсійних й у великій мірі несправедливих для нас друкованих у цьому журналі матеріялів українські читачі, в тому числі й підписаний), на 759 сторінці надруковано таке: „Christianity took root in the Ukraine when Vladimir, Prince of Kiev, sent his envoys shopping for a religion. Impresed by the Byzantine liturgy, in 988 he chose the Orthodox faith over Islam, Judaism, and the Roman Church".

Серед фотоматеріялів, що підкріплюють цей есей, не поміщено редактором ні одної фотознімки українських церков, манастирів, ікон чи подвижників Христової віри в Україні, натомість там чимало світлин з грецькою, румунською, молдавською, італійською і, очевидно, російською тематикою. Є гарні знимки царгородської „Святої Софії", Афонського манастиря, італійської церкви св. Аполінарія в Равенні, навіть у Венеції, але нема Печерської Лаври та інших київських церков. На одній сторінці розміщено зате велику фотографію російського манастиря в Загорську з поясненням, що „це душа середньовічної Росії, місце поховання царя Бориса Ґодунова і улюблений об'єкт, де робляться російські епічні фільми"; поруч з цим є фотознімок добре годованих випускників загорської духовної семінарії, де, начебто, навчаються теологи, про яких ми знаємо, що це... тренуються переважно майбутні каґебісти в рясах.

До цього грудневого числа „Н. Дж" додано також великих розмірів (43x30 ца-

Закінчення на ст. 4.

Упродовж одного місяця — дві дошкульні втрати

Місяць лютий цього 1984 року справді „лютував", бо забрав у потойбіччя аж двох українських письменників: Івана Смолія і Івана Керницького-Ікера. Обидва свою письменницьку творчу діяльність сполучали з видатною працею в українській періодичній пресі: Іван Смолій як автор передових статтей і редактор часопису „Народна воля", а Іван-Керницький-Ікер як довголітній фейлетоніст щоденника „Свобода" і гумористичного журналу „Лис Микита".

Хоч моє особисте знайомство з обома названими письменниками датується початком 50-их років, коли я був у Ню Йорку, проте зустрічалися ми дуже рідко, бо я невдовзі виїхав з Ню Йорку до Каліфорнії, і наші зустрічі бували лише при нагоді якихось прилюдних виступів. Але від самого першого контакту зосталося в моїй пам'яті те миле враження, яке на мене, наддніпрянця, справили ці обидва сини галицької волости, — цілком позбавлене „п'ємонтської агресивности", що давала себе відчути у декого з їхніх земляків. Скажу більше: І. Смолія й Ікера в поведінці виразно ріднила скромність, душевна теплота і, сказати б так, завбачлива, м'яка інтеліґентність.

Цікаво виглядав „дует" прилюдних виступів Ікера і Миколи Понеділка. Останній полонив слухачів вже самою своєю появою, так би мовити „знаскоку"; а Ікер „брав за живе" поступово, деколи аж на прикінці, коли більш вдумлива і солідна частина авдиторії вже добре „вслухалась" у зміст і характер Ікерового виступу.

Не знаю — чия це була ініціятива і заслуга покликати Ікера на співробітника-фейлетоніста до щоденника „Свобода" (після відходу Романа Купчинського), але треба признати, що це вийшло на добре: Ікер вчасно і дотепно „ловив на перо" події еміґрантських буднів, бувши вельми спостережливим і працелюбним співробітником.

Великою працездатністю відзначався також Іван Смолій. Не маючи в пляні подавати тут огляд його письменницької і журналістичної діяльности, хочу лише підкреслити її багатогранність і солідність, що вказують на високе чуття відповідальности перед громадою і власним сумлін-

Закінчення на ст. 4.

Петро Стерчо

ПОЛІТИЧНА ЗРІЛІСТЬ У КАРПАТО-УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ

II

На ці домагання, празький уряд надав деякі права губернаторові Константинові Грабарові й створив Губерніяльну Раду з дорадчими правами. Хоч і не повний успіх, але спільні зусилля виявили себе успішними!

Боротьбу за уведення автономії завершено тоді, коли знову обидві ці ради на спільному засіданні 8-го жовтня 1938 року договорилися до створення коаліційного уряду Підкарпатської Руси, на чолі з Андрієм Бродієм, а в склад якого входили Юліян Ревай, Августин Волошин, Едмунд Бачинський і інші. Три дні пізніше, 11-го жовтня 1938 року, всю внутрішню адміністрацію країни Прага передала цьому автономному урядові. Спільні зусилля виказалися також успішними! Правда, в тому часі йшов великий польсько-мадярсько-німецький натиск на Чехо-Словаччину, але карпатські українці не мали нічого спільного з тими зовнішніми силами, бо ті сили змагали до розчленування Чехо-Словаччини, а в інтересі карпатських українців було збереження існування федеративної держави чехів, словаків і карпатських українців. На жаль, те, про що говорилося лише в кулюарах, виявилося в відношенні до Андрія Бродія дійсністю. Від довшого часу був він мадярським запроданцем і тепер вирішив використати свою позицію, щоб прилучити Закарпаття знову до Мадярщини. І знову, всі противники повороту Карпатської України в рамках Мадярщини, так українці як і москвофіли, об'єдналися навколо о. Августина Волошина, який 26-го жовтня 1938 року очолив автономний уряд Підкарпатської Руси. Андрієві Бродієві доказано зраду країни, а до уряду А. Волошина увійшли Юліян Ревай і Едмунд Бачинський. Прем'єр Волошин зайнявся організацією державної адміністрації, Юліян Ревай залишив за собою зв'язки з чехами й словаками, а Едмунд Бачинський зайнявся обороною непорушности кордонів автономної країни шляхом переговорів з Ріббентропом у Мюнхені, мадярським урядом у Комарні і т. д.

Прем'єр Волошин перебрав владу в дуже складних обставинах. Мадярсько-польські домагання повернути Закарпаття до Мадярщини саме були найінтенсивніші й були вони підсилені висилкою груп мадярських терористів з півдня, а польських з півночі, які намагалися створити внутрішній заколот. Але в тій критичній ситуації всі українці Закарпаття, без різниці на їх дотогочасні політичні різниці, стали одним фронтом з своїм прем'єром Августином Волошином. До політики уряду долучилися і представники дотогочасних москвофілів, зокрема молодшого покоління, яке в душі ставало на народницькі шляхи. Лише єдність усіх народних сил дала силу й відвагу прем'єрові Августинові Волошинові встоятися і зберегти існування української держави на Закарпатті тоді, коли т. зв. віденським арбітражем з 2-го лютого 1938 року Йоахім фон Ріббентроп і граф Ґалеаццо Чіяні присудили Мадярщині столицю автономної країни, Ужгород, враз із двома іншими найбільшими містами країни, Мукачевом і Береговом.

Рахуючи на беззастережну підтримку всіх карпатоукраїнських політичних сил і широких народних мас, прем'єр Августин Волошин уже навіть не повертає з Відня до Ужгороду, а їде впрост до історичного Хусту, що його проголошує новою столицею автономної держави з новою назвою — Карпатська Україна. Тут, очевидно, приїхали міністри Юліян Ревай і Едмунд Бачинський і туди перенесено всі адміністраційні уряди країни. До Хусту почали приїздити українські фахівці з різних ділянок державного життя з Праги, Брна й Братислави, а члени українського націоналістичного підпілля з усіх земель Соборної України та різних европейських і заокеанських країн до „Карпатської Січі". Всі українські політичні партії під Польщею заявили свою моральну підтримку для уряду о. А. Волошина, а різні еміграційні організації зголосили свою фінансову підтримку для „Карпатської Січі". Цю повну єдність поблагословив Митрополит Андрій Шептицький своїм листом до прем'єра Августина Волошина.

Специяльну ролю у всесторонній підтримці Карпато-Українській державі відіграв Український Народний Союз і щоденник „Свобода", які вислали були ред. Луку Мишуґу в специяльній місії до Европи. Підпільна Організація Українських Націоналістів концентрувала свою підтримку, відряджуючи своїх людей до „Карпатської Січі", а ідейно споріднені з нею суспільно-громадські організації — ОДВУ й УЗХ в Америці, УНО і БО в Канаді, „Відродження" в Арґентині, Хліборобсько-Освітній Союз в Бразилії, Український Народний Союз (теперішня УНЄдність) у Франції, Українське Національне Об'єднання в Німеччині, як і зокрема Українська Громада в Чехо-Словаччині давали не лише моральну, але й практичну підтримку будівництву державности в Карпатській Україні, висилаючи відповідні письма дипломатам світу, а зокрема організуючи фінансову допомогу населенню Верховини.

(Продовження буде)

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Історія одного собаки

Я називаюсь Рекс. У моїй чистокровній метриці записані мама і батько, і коли рахувати точно, то мені вже сповнилося повних три роки життя. Значить, — я молодий, повний енергії, з усіма її привілеями, з модерним способом думання, із свободою порухів і з фантастичними скоками у щасливе майбутнє. На ділі — справа інакша.

Моє дитинство і молодість пройшли у закритих кімнатах, де мені вільно проходжатися з увагою і дистинкцією, з чистими завжди ногами, вільно спати на коцику біля ліжка пана, іноді вилізти на канапу (як пан не бачить), мені вільно дивитися на телевізор, слухати музику, обов'язково слухати вечірні політичні новини, їсти два рази вдень якісь там собачі консерви, їздити з паном до лікаря на обслід мого здоров'я, приймати якісь вітаміни, якісь уколи на послаблення моєї вітальности, все те, чого я абсолютно не хочу, не бажаю і від чого не буду щасливий.

Короткі прогулянки по городі, куди мій пан виводить мене ретельно щочотири години, це щойно справжнє щастя. Я ганяю по траві, мов шалений, топчу засіяні квіти, ломлю кріпець і петрушку, пчихаю від запаху рож і кидаюсь на зустріч Лессі, що проходжається гордо зараз-таки за сріблистою дротяною куртиною.

Я закоханий у Лессі від першого мого погляду. Вона така незвичайна, така граціозна, недоступна, та все таки кине в мій бік ласкавий, кокетливий погляд. Тоді я з вовка — прокидаюсь м'яким ягнятком, і ми розмовляємо ніжно нашою собачою мовою, якої ніхто з людей невсилі ніяк зрозуміти. Яке щастя!!

Від деякого часу мій пан пропадає кудись, і я сумую у кімнатах, забутою гейби сиротою, заглядаю весь час крізь фіранку, чи не їде зелене авто, і густо-часто не їм моєї вечері. Самому їсти не хочеться, не смакує.

І ось одного разу з'явилась у кімнатах якась пані. Вона наводила нові, незвичайні порядки, не злюбила моєї шерсти, що стелилась там і тут по долівці, уболівала над квітами, які я безсердечно ломав, не злюбила запаху моєї скромної персони, і мій улюблений пан рішився віддати любимця в інші, теж добрі руки.

Тепер я живу „переміщеною" гейби особою далеко від мого пана, бо життя не стоїть на місці, а міняється, крутиться каруселею, як на колишньому відпусті. І тільки час від часу присниться мені люба Лессі; тільки присниться, бо щастя, навіть собаче залежить либонь від призначення.

Бервин, Іллиной

Мирослав Прокоп

У 40-РІЧЧЯ УГВР

II.

Творення верховного політичного центру стало вже восени 1943 року пекучою проблемою дня. Йшлося не тільки про те, що в обличчі повернення большевиків на Україну продовжувати підпільну і повстанську боротьбу найширшим народним фронтом, але також про те, що така формація була конечна з оглядів зовнішньо-політичної натури. В попередній частині статті я вже згадував про потребу протиставити автентичну українську репрезентацію агентурним експериментам Москви і Берліну. Але справа була не тільки в цьому.

У другій половині окупації України, українське підпілля ОУН, а також УПА, силою тодішніх умов, вступили у зв'язки з такими нашими сусідами як поляки, мадяри та румуни. Поляки, подібно як ми, вели боротьбу проти німецьких окупантів. Але в той же час вони надіялись, що, з упадком Німеччини, Москва пошанує право Польщі на незалежність. Ми були переконані, що так не станеться і що поляки будуть мусіти швидко протиставитися також Москві та що це приведе до усвідомлення спільних інтересів обох народів. Крім цього, в тому власне часі велася на Волині і в Галичині кривава українсько-польська боротьба, що було трагедією обох народів.

В обличчі цього українські і польські відповідальні чинники почали заходи для замирення, а далі також для спільної дії проти спільних ворогів. До порозуміння і співпраці прагнули також угорські і румунські військові частини, які перебували на Україні в характері німецьких сателітів. В міру як наближалася німецька катастрофа, вони не бачили глузду в поборюванні українського підпілля і повстанців.

Розмови, які велися з представниками тих трьох народів принесли корисні для всіх сторін результати. Це є окрема тема, про яку існує вже доволі широка документація. З українського боку розмови велися спочатку з рамени Проводу ОУН, згодом, Головного Командування УПА, а далі від Ініціятивного Комітету для утворення УГВР, при чому, в розмовах брали участь також не-члени ОУН, наприклад, Мирон Луцький, Лев Шанковський та інші. Ясно, що це в дальшому мало привести до участи таких діячів в УГВР.

Проте, на шляху до створення УГВР стояли ще інші, вищезгадані внутрішньо-українські, чи радше групові труднощі. Суть справи в тому, що найлегше було б творити загальнонаціональне керівництво визвольної боротьби на принципі участи представників діючих політичних сил, значить, партій чи організацій. Так діяли керівні центри поляків, французів, бельгійців, чи інших окупованих німцями народів.

На жаль, у нас було інше становище. Організовані політичні сили на Наддніпрянщині були давно знищені, а в західніх областях, точніше, в Галичині, леґальні політичні партії, які там існували до 1939 року, розв'язали себе з приходом большевиків і не відновили своєї діяльности під німецькою окупацією. Як дійовий політичний чинник залишилася тільки ОУН, спочатку об'єднана, а від 1940 року розколена на дві частини під цією самою назвою.

Але швидко виявилося, що заходи для співпраці обох ОУН у творенні верховного політичного керівництва зустрілися з серйозними труднощами. Розмови почалися вже восени 1943 року, коли, на доручення Проводу ОУН очолюваного Степаном Бандерою, — тоді, на ділі, вже Романом Шухевичем, — була покликана до життя Підготовча Комісія під проводом Дарії Ребет, а в дальшому велися Ініціятивним Комітетом, створеним з доручення Головного Командування УПА, який очолював Лев Шанковський.

У численних нарадах у яких Провід Українських націоналістів (ПУН) під керівництвом полк. Андрія Мельника репрезентував Осип Бойдуник, а Головне Командування УПА і Провід ОУН о. Іван Гриньох і Михайло Степаняк, показалося, що ПУН не годиться на пропоновану плятформу плянованого політичного центру, в якій, впарі з основною метою, тобто державною самостійністю, говорилося про боротьбу не тільки проти большевиків, але також проти німецьких окупантів. Застереження ПУН до такого чіткого з'ясування становища до німців випливало з того, що полк. Мельник і більшість членів ПУН жили леґально і з таких позицій намагалися меморіялами до німецьких урядових чинників впливати на зміну німецької політики у відношенні до України. (Про ці заходи ширше розповідає член ПУН Дмитро Андрієвський у збірній праці „ОУН 1929-1954" На чужині 1955, стор. 158-159. До речі, незалежно від цього, в січні 1944 року, німці ув'язнили в концтаборі полк. Мельника та інших членів ПУН).

Треба, однак, додати, що незалежно від такої політики ПУН, частина членів цієї ОУН працювала в підпіллі, а також створила свої військові табори на південній Крем'янеччині і Володимирщині і співпрацювала з отаманом Тарасом Боровцем-Бульбою, а у 1944 році приєдналася до УПА. Проте не прийшло до їх ближчої співпраці з ОУН під проводом Романа Шухевича чи з УГВР. Немає сумніву, що на цьому багато заважив факт порівняно недавнього розколу єдиної ОУН, взаємне і безоглядне та інколи криваве поборювання та психологічні перегороди, які це створило.

На жаль, не прийшло також до співпраці між ОУН і Поліською Січчю-УПА отамана Бульби. Бульба вже літом 1941 року створив цю збройну формацію для поборювання большевицьких партизанів в районі Олевського на Поліссі, але коли в листопаді того ж року німці доручили йому її розв'язати, він в лютому 1942 року перейшов у підпілля з частиною своїх людей і почав вести повстанську боротьбу проти німців і большевицьких партизанів. У листопаді 1943 року німці арештували Бульбу і ув'язнили в концентраційному таборі.

Звичайно, питання взаємин між УПА от. Бульби та УПА, що її ініціювала ОУН, вимагали б окремого розгляду, що виходить поза рамки цієї статті. Все ж таки треба сказати, що в умовах боротьби проти таких безоглядних ворогів як німецькі нацисти і російські большевики, підпілля і повстанська боротьба могла втриматися тільки при умові централізованого керівництва, або принаймні узгідненої заздалегідь координації і, очевидно, тільки в оперті на сильну підпільну мережу типу ОУН. Без цього вона розпорошилась би в окремих отаманських діях типу того, що ми мали в Україні у 1918 і 1919 роках і, що трагічно заважило на результаті тодішньої боротьби українського народу.

Подібні до застережень діячів ПУН відносно ясної протинімецької плятформи майбутнього УГВР, висували також діячі колишніх леґальних партій західніх областей. В таких умовах ініціятори УГВР мусіли зрезиґнувати з партійного принципу побудови верховного політичного керівництва і поставити свої пропозиції поодиноким партійним і непартійним політичним, громадським, науковим, культурним, церковним діячам західніх областей і Наддніпрянщини, зокрема таким, які в минулому, чи під час німецької окупації України були заанґажовані в українському визвольному русі різних профілів, також у співпраці з підпіллям та повстанським рухом, звичайно, теж провідним учасникам протинімецької боротьби.

Така постановка дала позитивні результати. 11-го липня 1944 року почався на українських землях, в Самбірському районі, І Великий Збір УГВР, в якому взяли участь такі особи: Ярослав Біленький, Іван Вовчук, Ростислав Волошин, Микола Дужий, о. Іван Гриньох, Микола Лебедь, Катерина Логуш, Омелян Логуш, Василь Мудрий, Кирило Осьмак, Зенон Пеленський, Йосип Позичанюк, Василь Потішко, Мирослав Прокоп, Дарія Ребет, Павло Турула, Петро Чуйко, Лев Шанковський, Павло Шумовський, Роман Шухевич. На Збір не могли прибути з різних причин ще такі особи, які погодилися стати членами УГВР: Євген Врецьона, о. Микола Ґалянт, о. Олександер Малиновський, Василь Охримович. Ілля Сім'янчук, Іван Багряний, який погодився увійти до УГВР, не брав участи у Зборі і формально не став членом цієї установи. На еміґрації він деякий час співпрацював зі Закордонним Представництвом УГВР до часу, коли в 1946 році він заснував Українську Революційно-Демократичну Партію (УРДП).

Про наради Першого Великого Збору УГВР розповімо в наступному розділі цієї статті.

(Продовження буде)

ВИСОКІ РЕЧНИКИ Державного департаменту заявили кореспондентам, що Адміністрація президента Роналда Реґена покищо навіть не розважає можливости редукції американських збройних сил в европейських країнах, зокрема в Західній Німеччині, і перестерегли, що значне скорочення може послабити оборонну спроможність Північно-Атлантійського Союзу (НАТО). Ричард Бирт, асистент державного секретаря для европейських справ заявив Комісії міжнародних справ в Палаті Репрезентантів, що пропонована зустріч Р. Реґена і совєтського лідера Константина Черненка не принесла б ніяких користей під теперішню пору. Спершу треба усунути барикади на шляху до порозуміння, а щойно потім плянувати зустріч на вершинах, яка може бути тільки символічною. Він пригадав комісії, що Москва й далі вимагає відтягнення з Европи американських ракет середнього засягу Першінґ-2 і крилатих, як передумову до наладнання кращих відносин між ЗСА і СССР.

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово"

від імені своїх Членів, що живуть у різних країнах західнього світу

сердечно вітає

письменницю

Докію Кузьмівну ГУМЕННУ

автора двадцяти прозових творів, у тому числі великої епопеї „Діти Чумацького Шляху", колишнього Члена Спілки Українських Письменників „Плуг" і Члена-засновника та довголітнього Члена Президії „Слова"

з Її славним ювілеєм

80-ліття Її трудолюбивого життя і 60-ліття творчої праці

та бажає Їй Многих Літ щасливого життя, дальших успіхів у письменницькій діяльності й удоволення та признання за весь труд для української літератури і культури.

За Президію ОУП „Слово":

ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ, голова — *УЛЯНА ЛЮБОВИЧ, фінансовий секретар*

23 березня 1984

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

УКРАЇНЦІ!

Підтримайте законопроєкт ч. 4459, що його внесли 60 конґресменів. Цей закон створить Комісію, оплачувану державними фондами, для дослідження причин і наслідків голокосту в Україні в 1932-33 роках.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) започаткувала масову акцію листами до американських законодавців у цій справі. Включіться в це діло. Ваша фінансова, або активна участь необхідна.

Посилайте Ваші пожертви та звертайтеся за інформаціями до:

AMERICANS FOR HUMAN RIGHTS IN UKRAINE
43 Midland Place ■ Newark, N.J. 07106

Дайте Вашій дитині нагоду пізнати й полюбити українську мову

при допомозі цікавих і барвистих сторінок „ВЕСЕЛКИ"

Передплатіть вже сьогодні Вашим дітям або внукам найкращий дитячий журнал у вільному світі — „Веселку", висилаючи чек на 8 долярів на адресу:

"SVOBODA"
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302

(для членів УНСоюзу — однорічна передплата є 5 дол.)
Просимо тут виповнити, відтяти і вислати

Ім'я і прізвище: ....
Адреса:
число будинку й назва вулиці: ....
Місто: ....
Стейт і „зіп-код": ....
Допучую чек з передплатою на один рік: ....
Допучую чек з передплатою на два роки: ....

М. Сурмач...

Закінчення зі ст. 1.

серед японців, українофіла і шевченкознавця, молодого вченого Казуо Накаї. Власне у зв'язку з Казуо Накаї для М. Сурчама великою втіхою було знайомство з цими японськими інтелектуалами, і ось чому.

Казуо Накаї — член УНІГУ, перебував у Бостоні, де закінчив свою маґістерську тезу і, опанувавши добре українську мову, брав активну участь у житті місцевого українського академічного осередку. Згодом він відвідав Ню Йорк, де познайомився й сприятелювався із М. Сурмачем, від якого, немов з „ходячої енциклопедії" українського поселення в Америці, збагатив свої знання про українців й Україну. Після повернення в Японію, він написав статті, що були поміщені в двох японських журналах, які виходять у Токіо і розходяться мільйоновим тиражем по всій країні. Перший з них це культурно-політичний журнал „Вікно', а другий „Вуман'с компеніон".

Перша частина обширної статті мґра К. Накаї присвячена японсько-українському словникові; в другій частині він описує знайомство з М. Сурмачем і його крамницю та пасіку, а в наступних двох — „малу Україну" на Мангеттені та „історію українських імігрантів в Америці". В другому журналі він помістив статтю, в якій охопив історію української писанки, її значення та мистецтво розпису.

Обидва журнали прислав він М. Сурмачеві, одна біда була — написані вони, очевидно, по-японськи, прочитати їх аж як кортить, та що вдієш? Отже, діставши таку несподіванку — нових знайомих японців, він не пропустив нагоди. Запросив їх до українського ресторану на 7-ій вулиці, а там за борщем, голубцями, варениками й медівниками, — які, кажуть гості, їм аж як смакували, — зав'язалася жвава розмова, з якої скористалися обидві сторони. На прохання М. Сурмача перекласти статті К. Накаї на англійську мову його нові друзі радо погодилися, а вони, що бажали нав'язати зв'язки з українцями, щоб почати досліджування українського поселення в Америці, знайшли жвавий відгук у М. Сурмача й готовість унапрямити їх до потрібних їм джерел. До речі, переклад прецікавої статті К. Накаї уже є у посіданні Сурмача, який приніс його до „Свободи".

Скромні й милі гості редакції сподіваються, що незабаром, влітку, їм пощастить нав'язати тісніші зв'язки з окремими українцями, громадами та з науковими установами. Цікавлять їх зміни в українському населенні тут, в Америці; як українці-поселенці зуміли зберегти в молодому поколінні любов до української культури й мистецтва, та врятувати його від асиміляції; цікавлять їх ще більше молоді подружжя як українські, так і мішані, культурно-релігійне виховання їх дітей.

Питань багато, а бажання простудіювати — гаряче. Тішуться вони, як сказали, що зустріли такого леґендарного серед українських поселенців (про що довідалися з американських журналів) Мирона Сурмача, який, напевно, облегшить їм шлях до студій історії українського поселення.

Вісті з діяльности української громади на Фльориді

Здавалося б, що до громади зеленої і квітчастої Фльориді прибувають наші люди на довгий відпочинок, щоб віддалитися від активного громадського життя, однак, підсоння у Фльориді таке, що посилює життєдайну енерґію, так що сидіти бездіяльно неможливо. Зростаюча чисельно українська громада у Ст. Пітерсбурзі стає чимраз більше активною.

Активність емеритів

Товариство Українських Емеритів вступило у п'ятий рік свого існування. Минулого 1983 року проявило активну діяльність. На всіх своїх сходинах, крім співів, доповідів на різні теми і розваґ, ніколи не забуває про наші народні і церковні справи. Товариство склало дари на Патріярший фонд — 100 дол.; на Будівельний фонд української Католицької Церкви 448.50; на Наукове товариство Шевченка — 100 дол. на Збірник Надбужанської Землі — 50 дол.

На річних зборах емеритів вибрана нова управа, в яку ввійшли: Осип Біловус, голова; проф. Мирон Жмуркевич, перший заступник голови; Михайло Феден, другий заступник голови; мґр Е. Жмуркевич, секретарка; А. Біловус, культурно-освітня референтка, Контрольна комісія: С. Цегельська, І. Гузар і С. Завадовський.

Вшановано Ольгу Басараб

У неділю, 12-го лютого ц.р., по Службі Божій у просторій залі відбулася поминальна академія, влаштована відділом ООЧСУ. Академічною програмою займалась Марія Сулима. У своєму вступному слові обширно представила героїзм, лицарскість і посвяту української жінки, починаючи від часів Київської Руси, Галицько-Волинської королівської доби, Гетьмансько-Козацької держави й найновіших часів нашої історії 1918-1950 років.

Каролина Хомик знаменито продеклямувала зворушливу поему „Ольга Басараб" пера Анатоля Курдидика. Слідував добре опрацьований реферат мґр Е. Жмуревич. Реферат був так добре приготований із численними архівними матеріялами із життя Ольги Басараб від молодих років: наука, праця, посвята для визволення України із лабет Польщі. У своєму рефераті з глибоким почуттям і з доброю дикцією Е. Жмуркевич навела багато імен людей, з якими Ольга Басараб працювала та діяла. Реферат її зачарував слухачів.

Поема „Роковини Ольги Басараб" автора Теофіля Іванцева гарно продеклямувала Люся Арвін. Декляматорку можна б назвати зіркою, артисткою сцени, так знаменито передає вона думку автора.

Співом „Не пора" закінчено жалобну академію. Слід згадати, що сцена була знаменито прибрана, а на середині її красився чудово намальований образ Ольги Басараб, артистично виконаний Мироном Сеником. Біля 200 людей взяли участь у цій академії.

Патріярхальні дії

На чолі патріярхальної акції на Фльориді гарячково працює трудолюбна Юлія Вертипорох. На протязі кількох років ця невтомна працівниця здобула кілька тисяч долярів на Патріярший фонд Святої Софії. Завдяки її ініціятиві чисельно поширено журнал „Патріярхат", в чому постійно допомагає і Юліян Іваськевич.

Традиційна коляда

Сестрицтво св. Ольги під час Різдвяних свят вперше в історії нашої громади пішло з колядою. Колядували Люся Арвін, Анастасія Біловус і Каролина Хомик. Традиційна коляда була дуже успішною. Колядники відвідали 111 родин і зібрали 1.100 долярів.

Осип Біловус

Помолімось за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. протопресв. Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в суботу, 31-го березня 1984 р., о год. 10-ій ранку, в УПЦеркві Всіх Святих в Ню Йорку, за Блаженної Пам'яті:

ОЛЬГУ БАРАННИК
ІВАНА БІШКА
ІВАНА КУСОГО
ГАЛИНУ ОПИР
МИХАЙЛА ТРОХИМОВИЧА РІЗНИЧЕНКА
ПАВЛА ЧЕРВОНЯКА
ЙОСИФА ЯРЕМУ

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів. Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність, 1-го лютого 1984 р. наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА та ТЕТА

бл. п.

НАДІЯ БОДНАР

Цією дорогою складаємо щиру подяку Вчес. о. крилошаниновi Любомирові Мудрому, що не жалував часу і труду, та часто відвідував тяжко Хвору, уділював Їй Найсвятіші Тайни, молився за Неї. За Його моральну і духову поміч, за зворушливу прощальну проповідь, за похоронні відправи, та за відпровадження на місце Вічного Спочинку.

Дякуємо п. проф. Білостоцькому за Його дякування під час похоронних відправ і Служби Божої, дякуємо п. Андрієві Волк, що помагав дякувати. Дякуємо Дорогій Родині і Тим, що з далека приїхали, тета Савінка Локоть і сестра Віра Яріш з родиною з Канади.

Дякуємо Приятелям і Знайомим.

Дякуємо за Служби Божі, молитви, за слова співчуття, за квіти.

В глибокому смутку —

ТЕОДОР — син з родиною

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 20-го березня 1984 р., по довгій і важкій недузі, з Волі Всевишнього відійшла у Вічність, прийнявши Тайну Єлеопомазання, на 86-му році життя наша Дорога МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

СТЕФАНІЯ ЗУБ з ГОМИКІВ

народжена 12-го серпня 1898 р. в Новій Весі, повіт Новий Самбір, Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 23-го березня 1984 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 Іст Тейбор Рд. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в суботу, 24-го березня 1984 р., о год. 9:30 ранку з церкви Христа Царя на українському католицькому цвинтарі на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Горем прибиті:
дочка — ІВАННА КУНЦІВ з чоловіком ІВАНОМ
внуки:
РОМАН КУНЦІВ з дружиною і дітьми
БОГДАН КУНЦІВ з дружиною
БОГДАН ЗУБ з дружиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Польщі, Англії і Канаді

КОЛЮМБІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ в своїй протипартизанській акції 10 днів тому захопила глибоко в лісистих горах комуністичну фабрику кокаїни, конфіскувавши при тому 13,8 тонн цього наркотика вартістю 1,2 більйона долярів. Повідомляючи про цю подію, посол ЗСА в Колюмбії Луїс Тембс заявив: „Це найбільший рейд проти наркотиків, який колинебудь знав світ. Ще ніколи не зловили нікого з такою великою кількістю кокаїни".

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БАТЬКА

бл. п.

Проф. ВОЛОДИМИРА ВОВЧКО-КУЛЬЧИЦЬКОГО

складаю

$100.00 .... на СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК
$100.00 на СОБОР. ПРЕСВ. РОДИНИ у Вашінґтоні

Ліда КУЛЬЧИЦЬКА ҐІФФЛЕР

ПОДЯКА

29-го січня 1984 р. з Волі Всевишнього, відійшла у Вічність наша Найдорожча ДОЧКА, ДРУЖИНА І МАМА

бл. п.

ЗІРКА ЗОҐГАЙБ уроджена ВЕНКЕ

В ці сумні хвилини нашого безмежного горя складаємо сердечну подяку Родині, Приятелям і Знайомим, за співчуття, розради і поміч.

Дякуємо Всім тим, які віддали Покійній останню прислугу та відпровадили Її на місце Вічного Спочинку. Складаємо щиро-сердечну подяку Всечеснішому о. Микиті української католицької церкви в Phoenix, Арізона, за відправу похоронних обрядів та молитви в 40-ий день смерти.

Дякуємо Всечеснішому о. С. Непрілеві з української православної церкви св. Тройці в Ірвінґтоні, Н. Дж., за теплі слова розради, за відправлення Панахид, Служби Божої, молитви та відправлення Панахиди в 40-ий день смерти.

Дякуємо диригентові п. інж. Д. Олійникові, Хористам і Парафіянам української православної церкви св. Тройці, за спів і участь у відправах та за вияви сердечности і співчуття до нас.

Дякуємо Академічному Козацтву „Чорноморе" за посмертну згадку.

Дякуємо за всі вислови співчуття, особисті, телефонічні та писемно.

Дякуємо за квіти та пожертви на Заупокійні Служби Божі.

Дякуємо за пожертви на нев'янучий вінок: на Фонд Катедр Українознавства в Гарвардському Університеті — 540.00 дол.; на Фонд студіюючої Молоді в Півд. Америці через Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у Бавнд Бруку, Н. Дж. — 150.00 дол.

Нехай Всевишній винагородить Вас усіма ласками.

Горем прибиті:
батьки — ОТТО І СЛАВКА ВЕНКЕ
муж — TRAVIS ZOGHEIB
донька — СТЕФАНІЯ

У глибокому смутку повідомляю Рідних і Знайомих, що 21-го березня 1984 року, по тяжкій недузі упокоїлась в Бозі моя Найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.

ІРЕНА з ДЗЕРОВИЧІВ СТАНЕЦЬКА

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 23-го березня 1984 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юньйон, Н. Дж.

СЛУЖБА БОЖА буде відправлена в суботу, 24-го березня 1984 р., о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля Тлінні Останки будуть перевезені на цвинтар Голивуд в Юньйон, Н. Дж.

В глибокому смутку:
муж — д-р ВОЛОДИМИР СТАНЕЦЬКИЙ
Ближча і дальша Родина в Америці і Канаді

Ділимося сумною вісткою з Родиною та Приятелями, що 20-го березня 1984 р., з Волі Всевишнього упокоїлась в Бозі на 88-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ ЛИСНЯК з дому БУЙНЯК

учителька народних шкіл в Україні, вдова по старшині УГА Вікторові, та мати Покійної Богданни Сидор-Чарторийської.

ПАНАХИДА в четвер, 22-го березня 1984 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в п'ятницю, 23-го березня 1984 р., о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку, на цвинтар Кальварія, Квінс.

У глибокому смутку:
дочка — ІРЕНА КОМАР з чоловіком СОЗОНТОМ
внуки:
ТАНЯ НЕСТЕРЧУК з чоловіком інж. ЮРІЄМ
ЄЛИСАВЕТА ЧАРТОРИЙСЬКА-БАРАН з чоловіком д-р АНДРІЄМ
РОМА КОМАР
інж. СВЯТОСЛАВ СИДОР-ЧАРТОРИЙСЬКИЙ
д-р БОГДАН СИДОР-ЧАРТОРИЙСЬКИЙ
зять — д-р МИКОЛА СИДОР-ЧАРТОРИЙСЬКИЙ
сестра — СТЕФАНІЯ АТАМАНЮК в Україні
братанок — д-р ВІКТОР БУЙНЯК з дружиною ОЛЕЮ
та Родина ЛИСНЯКІВ

National...

Закінчення зі ст. 2.

лів) двосторінкову багатокольорову мапу Европи. На одному боці з написом: Історія Европи — головні зворотні пункти, зображено Европу від найдавніших часів (4,500 років перед Христом) по сьогоднішні часи. Тут, поруч різних історичних дат і менших мапок, що показують римську, візантійську, отоманську, каролінґську, австрійську, російську, европейську імперії, позначено шляхи мандрівок ґунів, ґотів, остроґотів, візіґотів, вандалів, угрів, вікінґів, поселення слов'ян, подано прізвища й образки головніших подвижників поодиноки епох, серед яких знаходимо: Перікля, Юлія Цезаря, Карла Великого, Максиміліяна Першого, Наполеона, Бісмарка, Вільгельма Другого, Черчілла, Гітлера, Де Ґоля та... Маркса, Леніна й Сталіна.

Серед гущі назв, неначе бідна сирітка обабіч Дніпра, заховалась куца назва „Україна", а поруч міста „Кіев" подано пояснення, що „воно засноване в дев'ятому столітті; за Володимира I (в оригіналі: Владімір Фирст !), прийняло „Східньо-православне християнство; в десятому столітті сконсолідувалась тут перша держава, яка згодом стала частиною „Російської Імперії".

На зворотному боці показана Европа за станом на грудень 1983 року, де зазначено територіяльні кордони поодиноких держав, у тому числі й нашої-несвоєї „Української Радянської Соціялістичної Республіки". Кожна держава має свою власну номенклятуру у рідній мові, а такі, як Польща, Литва, Чехо-Словаччина, Юґославія, Мадярщина, Румунія, поруч нових назв, мають ще й старі пояснення. Тільки в „нашій-не своїй" Україні всі міста, ріки, озера, позначені на „общепонятном язикє" (Харков, Львов, Кіев, Крівой Роґ, Рава русская, Бєлая Церков, Днєпр, Днєстр, Кременчуґскоє водохранєніє, Новая Каховка і так далі).

Свого часу голова Спілки Українських Журналістів Америки ред. Ольга Кузьмович запитувалася у „Свободі", чому так мало реаґуємо на подібні явища? Вслід за нею сьогодні запитаюсь і я. Дійсно, чому так мало, або майже ніщо, робимо в обороні наших святощів ?! Досі, наприклад, я ніде не читав у нашій пресі хоча б малої згадки про ці нові ревеляції „Нешенел Джіоґрефік". А цей журнал цією статтею адже ображує українські національні почування. Де є наші наукові установи? Де є наші професори, учені, журналісти, публіцисти? Як довго вони всі мовчатимуть? Настала пора, найвища пора нам усім дати гідну відповідь на ці перекручення.

Упродовж...

Закінчення зі ст. 2.

ням. Під цим оглядом невчасно згаслий автор „Неспокійної осени" (останній великий твір Ів. Смолія) може бути (повинен бути!) взірцем для молодих адептів письменницького пера в нашій громаді.

Жаль, дуже жаль, що відійшли в потойбіччя ці видатні трудівники культурної ниви, справжні патріоти соборники і милі, шляхетні люди. Українське суспільство діяспори довго зберігатиме про них пам'ять не забуде їх також Соборна Україна.

А. Юрняк

Майбутність української спільноти — тема панелю СУА

• Чи знання української мови є обов'язкове для української справи?

• Що є „Українська справа"?

• Яка роля української громади?

• Яка майбутність української спільноти в Америці?

• Чи українська молодь є і чи буде активною в громаді, чи піде іншими шляхами?

Коли дивитися на ті установи та організації, які нас виховали, нас турбує їхнє майбутнє. Як довго та в яких формах будуть вони існувати? Чи можемо ми їх удосконалити, зберегти і уліпшити? Це деякі з тих питань, які ми обговорюємо поміж собою, у вузьких колах приятелів. Бракує нам нагод, при яких група людей може зійтися, щоб поділитися думками і ширше обзнайомитися з іншими поглядами. Одною такою нагодою була Жіноча Конференція на Союзівці в 1982 році. Незабаром буде ще одна нагода зустрінутися на ширшому форумі і поділитися думками та досвідом і намітити розв'язки для тих проблем, які стоять перед нами як членами громади.

Союз Українок Америки (СУА) дає таку нагоду для обміну думками про майбутність української спільноти. Організується панель на цю тему під час конвенції СУА, що відбудеться в травні цього року. Три години призначенні для цього панелю. СУА щиро запрошує гостей, а зокрема молодь, до участи, щоб вислухати панелістів і висловити свої думки та застановитися над розв'язками.

XX Конвенція СУА відбудеться цього року в готелі Ґренд Гаєт в Ню Йорку в днях від 26 до 28-го травня. Панель на тему „Майбутність української спільноти" запляноваиий на неділю 27-го травня.

Екзекутива СУА запроєктувала створення комітету (членок і не-членок СУА) для плянування панелю. Комітет очолила Надя Нинка, колишня голова 4-го Відділу СУА в Ню Бранзвик Н. Дж., яка також очолювала програмову підкомісію на Жіночій Конференції на Союзівці. В члени комітету увійшли Ока Грицак, з 4-го Відділу, також колишня членка програмової підкомісії Оксана Бокало, колишня голова 4-го Відділу; Леся Качмар, член 4-го Відділу, панелістка під час XIX конвенції СУА; Мирося Ваньо, колишня голова 18-го Відділу; і Зеня Брожина, панелістка під час Жіночої Конференції.

Організаційний комітет приготовив запитник. Ціллю запитника є довідатися, які є погляди громадянства про їхнє українське походження, їхню активність в громаді і яку вони бачать майбутність. Вислід запитника буде одною з тем під час панелю.

СУА щиро запрошує гостей до чисельної участи в дискусіях, не лише в панелі, але й в конвенції.

З'їзд Землящтва „Перемищина" відбудеться на оселі „Союзівка"

Землящтво „Перемищина" влаштовує в суботу і неділю, 29-го і 30-го вересня ц.р., З'їзд колишніх жителів Перемишля, а також колишніх учениць і учнів українських шкіл у нашому славному місті Перемишлі. Самозрозуміло, що на З'їзд запрошені також наші професори, які не лише навчали, але теж і виховували українську молодь на протязі довгих років.

З'їзд присвячений 100-річчю Українського Дівочого Інституту в Перемишлі. Матуранти різних річників дівочої гімназії і семінарії та хлопчачої гімназії матимуть при цій нагоді змогу відбути у рамках З'їзду свої зустрічі. З уваги на прерізні причини — війну тощо, абсольвенти лише кількох річників згаданих наших шкіл у Перемишлі відбули свої ювілейні зустрічі. За Польщі переслідували українську молодь, потім Друга світова війна, а по війні — переселення у різні країни вільного світу, — тож умовини ніяк не сприяли таким зустрічам. Тепер трапляється добра нагода на заплянованому З'їзді 29—30-го вересня ц.р. на оселі „Союзівка" в Кергонксоні, Н.Й., усім нам зустрітись і провести приємно час.

А живуть ще в Америці та в Канаді колишні жителі Перемишля і Перемищини, проживає ще багато колишніх учениць і учнів українських шкіл у Перемишлі. Правда, багато вже відійшло до вічности у наслідок важких переживань у московських і німецьких концтаборах. Небагато вже залишилося у живих улюблених наших колишніх професорів-виховників, і буде приємно їх вітати та пригадати собі оті неповторні часи. Треба зазначити, що осені на „Союзівці" пречудові, тож проситься усіх перемишляків прибути на З'їзд.

На З'їзді буде мистецька програма, а також буде нагода довідатися від очевидця багато цікавого про сучасний стан нашої Церкви в Польщі, про життя і буття там, до речі, невідрадне, наших братів і сестер, а зокрема про сучасний Перемишль тощо. На З'їзді буде рідкісна нагода побачити друга чи подругу, яких уже давно не бачилось. Важливе й це, що такою зустріччю скріпляється наш духовий зв'язок із незабутнім Перемишлем і Перемищиною. Повідомляємо вже заздалегідь, що реєстрація учасників З'їзду відбуватиметься у суботу, 29-го вересня вранці і після полудня. Заохочуємо вже тепер замовляти кімнати в адміністрації „Союзівки".

В. К.

ГОЛОВА ЮРИДИЧНОЇ комісії в Сенаті сен. Стром Тирмонд, запропонував, щоб Федеральне Бюро Інвестиґацій (ФБІ) перевірило кожний закид надуживаття зроблений в сторону новонайменованого, але ще не потвердженого Сенатом генерального прокуратора Едвина Міса. Тирмонд каже, що кожна особа, яка позичала для Міса більшу суму грошей чи для його дружини, отримали пізніше, за посередництвом Міса працю у федеральних агенціях в Каліфорнії чи у Вашінґтоні. Президент Роналд Реґен, не зважаючи на тиск демократів і декількох республіканців в Сенаті, покищо не є рішений відтягнути кандидатуру Міса на опорожнене місце генерального прокуратора і чекатиме на вислід слідства, яке переводить Департамент справедливости.

СЛУЖБОВЦІ ФЕДЕРАЛЬНОГО Бюра Інвестиґацій (ФБІ) арештували 20-го березня ц.р., на летовищі в Темпа, Фльорида, 43-річного Ернста Форбріха, громадянина Західньої Німеччини, який намагався купити від підставленого агента ФБІ, переобраного в уніформу старшини американської армії, засекречені військові пляни будови ракет та інші заборонені для вивозу матеріяли. Після арешту речники ФБІ заявили, що Форбріх працював для східньонімецької розвідки і за ним слідкували агенти ФБІ довший час поки не зловили на гарячому. В Німеччині Форбріх, який живе біля Штутґарту, заприятелював з багатьма американськими вояками і старшинами і при їхній допомозі вже кільканадцять разів відвідував ЗСА.

СОСЛУЖИЛИ НА ПОХОРОНАХ

В некролозі, присвяченому сл. п. І. Юрченкові, вміщеному в „Свободі" (ч. 49 з 15-го березня), автор його П. Андрієнко-Данчук не зазначила, що на панахидах за спокій душі Покійного, разом з о. протопресвітером І. Ткачуком, сослужили о. Володимир Базилевський, настоятель православної церкви св. Володимира в Ню Йорку, який попрощав Покійного зворушливим словом, і о. крилошанин Любомир Мудрий, настоятель католицької церкви Пресвятої Діви Марії в Озон Парку. — Ред.